

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Ing. J. S.**, zastoupené JUDr. Josefem Zubkem, advokátem se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007, č. j. MSK 87778/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2008, č. j. 58 Ca 82/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Třinec, odboru dopravy, ze dne 2. 4. 2007, č. j. 61484/2006/Do/Ma/DP-505, byla žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) uznána vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož se dopustila porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a současně jí byla uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1000 Kč. Uvedeného přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že dne 18. 10. 2006 v 16.10

hod při jízdě z obce Strítež směrem na Hnojník jako řidička osobního motorového vozidla Škoda Octavia v době řízení držela v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, o němž rozhodl žalovaný v záhlaví cit. rozhodnutím tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, jež byla po provedeném ústním jednání rozsudkem tohoto soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 58 Ca 82/2007 - 23, zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

[4] V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud zejména uvedl, že správní orgány ve stěžovatelčině případě postupovaly korektně, respektovaly základní procesní pravidla při zjišťování skutkové podstaty přestupku a při hodnocení míry společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání, přičemž z obsahu spisového materiálu vyplývá, že skutkový stav byl dostatečně prokázán. Soud dále poukázal na rozpor ve stěžovatelčiných výpovědích, neboť v odporu ze dne 23. 11. 2006 tvrdila, že po ní oba policisté požadovali předložení telefonu, což ona odmítla, až u ústního jednání dne 9. 1. 2007 tvrdila, že u sebe žádný telefonní přístroj neměla. Žalovaný vzal za podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi policistů J. a W., a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady jimi pořízenými, to jest záznamem o přestupku a úředními záznamy. Tyto svědecké výpovědi nebyly dle krajského soudu zpochybněny ani stěžovatelčinou výpovědí, které nic nebránilo v tom, aby tak učinila. Tuto možnost měla již v oznámení o přestupku na místě samém.

[5] Z obsahu spisu nebylo dle krajského soudu prokázáno, že by policisté postupovali vůči stěžovateli zaujatě, ostatně ani ona sama si na jejich jednání nestěžovala. Za pochybení žalovaného nelze považovat ani nevyžádání si fotografie, na níž by byl přestupek zachycen, jestliže taková fotografie nebyla pořízena. Krajský soud nepřipustil doplnění dokazování výpisem o používání mobilního telefonu stěžovatelky, protože jednak se na výpisu operátora evidují jen uskutečněné hovory (nikoli přijaté) a jednak pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích postačuje držení telefonu při řízení. Výslech svědka L. K., jímž mělo být potvrzeno, že stěžovatelka dne 18. 10. 2006 telefon zapomněla v kanceláři, mohl být proveden v rámci správního řízení, pokud by jej stěžovatelka navrhovala. Návrh na jeho provedení u soudu označil soud jen za snahu o odročení věci, přičemž jej neprovedl též proto, že měl k dispozici důkazy přímé, tedy výpovědi svědků.

II.

[6] Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost. V ní označila za nesprávný právní názor krajského soudu, neboť byla jako obviněná „odsunuta na vedlejší kolej“. S odůvodněním, že jako obviněná nemusí vypovídat pravdu a pouze ve své výpovědi nesmí nikoho křivě obvinít, byla takto předem označena za nevěrohodnou. Oproti tomu policisté, postavení do role svědků, jsou tímto zvýhodněni, neboť jsou povinni vypovídat pravdu. Přitom bylo správnímu orgánu známo, že výpovědi policistů mají svůj původ v jejich oznámení, na základě něhož bylo řízení o přestupku zahájeno. Krajský soud akceptoval, že obvinění z přestupku se stalo současně důkazem.

[7] Výpověď policistů měla být vyvrácena právě stěžovatelčinou výpovědí. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 16 Ca 174/2004, který hovoří o tom, že výsledky šetření policie jsou na stejné důkazní úrovni jako jakékoli jiné důkazy. V daném případě proto bylo povinností žalovaného, aby našel další důkazy, jimiž by výpověď policistů podpořil, a to například fotografií, na níž by byl přestupek zachycen. Stěžovatelka vypověděla vše tak, jak se událo. Poté, co policistům odmítla obvinění, že ohrozila jiného řidiče, byla obviněna z toho, že telefonovala, což také odmítla. Z opatrnosti potom raději nepodepsala oznámení o přestupku.

[8] Rozhodnutí správních orgánů, která jsou opřena toliko o svědecké výpovědi policistů, kteří shodou okolností vypracovali oznámení o přestupku, je dle stěžovatelčina názoru nebezpečným precedentem do budoucna pro ostatní účastníky silničního provozu. Správní orgán by mohl vynést rozhodnutí o vině za spáchaný přestupek i tehdy, kdy policista v roli svědka uvede, že dotyčný řidič překročil dovolenou rychlost např. o 30 km/h, aniž by k takovému obvinění či následně důkazu byl doložen další podpůrný důkaz, například snímek z radaru. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný své vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III.

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout i bez návrhu.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Otázkou, jež měla být dle stěžovatelčina názoru krajským soudem posouzena nesprávně, je, zda lze na základě výpovědí svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat stěžovatelčin přestupek za dostatečně prokázaný. Přestože svou námitku stěžovatelka výslovně uplatnila podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., soud dospěl k závěru, že se jedná o námitku podle písm. b) téhož ustanovení, neboť obsahově směřuje k tomu, že skutková postata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu v obsahu správního spisu.

[13] Stěžovatelka byla napadenými správními rozhodnutími uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

[14] Proti sobě v daném případě stojí stěžovatelčina výpověď na jedné straně a výpověď dvou policistů - svědků - na straně druhé, přičemž tyto se mezi sebou zásadně odlišují. Stěžovatelka se domnívá, že její výpověď byla jak žalovaným, tak krajským soudem

označena za nevěrohodnou a priori proto, že je v pozici osoby obviněné a nemusí tudíž vypovídat pravdu.

[15] Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84 (všechna cit. rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž posuzoval typově obdobnou situaci, *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. Posouzením postupu správních orgánů se k žalobní námitce zabíral i krajský soud; neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku.“* Ke shodnému závěru dospěl i krajský soud v nyní posuzovaném případě.

[16] Z odůvodnění rozsudku krajského soudu neplyne, že by stěžovatelčina výpověď byla označena za nevěrohodnou pouze pro její postavení osoby obviněné z přestupku. Soud naopak posoudil její jednotlivé výpovědi a srovnal je s výpověďmi svědků - zasahujících policistů. Jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko k věci vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat (č. l. 3 - 4 správního spisu), v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 23. 11. 2006 tvrdila, že po ní oba policisté požadovali předložení telefonu, což ona odmítla (č. l. 9 správního spisu), a u ústního jednání dne 9. 1. 2007 tvrdila, že u sebe žádný telefonní přístroj neměla, a proto jej odmítla předložit (č. l. 17 správního spisu), nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné. Ani sama stěžovatelka přitom v kasační stížnosti existenci uvedených rozporů ve svých výpovědích nezpochybnila a nenabídla soudu jejich případné hodnověrné vysvětlení.

[17] Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru krajského soudu, že jejich výpovědi jsou naopak zcela věrohodné. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se NSS zabýval též v rozsudku č. j. 4 As 19/2007 - 114 ze dne 27. 9. 2007, v němž mj. konstatoval následující. *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“* Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde NSS neshledal žádnou okolnost (a ani stěžovatelka ji netvrdila), která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků - policistů.

[18] Pokud jde o stěžovatelčinu námitku, že obvinění (oznámení o přestupku) se v jejím případě nepřipustně stalo současně důkazem, pak ani té nelze přisvědčit. Podle § 67 odst. 2

zákona o přestupcích je podkladem pro zahájení řízení o přestupku oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle § 51 odst. 1 téhož zákona lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že oznámení o přestupku sepsané zasahujícími policisty (kteří se následně stali svědky) se stalo podkladem pro zahájení řízení o přestupku.

[19] Pro posouzení věci je však podstatné, že toto oznámení o přestupku není důkazem jediným, naopak je podpořeno dalšími provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi policistů (k tomu viz výše bod [17]). Ačkoli se stěžovatelka domáhala předložení dalšího důkazu, např. fotografie, jež by předmětný přestupek zachycovala, krajský soud správně konstatoval, že takový postup nebyl možný, neboť taková fotografie pořízena nebyla. Přitom je zřejmé, že z povahy věci pořízena být ani nemohla, protože policisté spáchání přestupku zjistili nikoli při cílené kontrolní činnosti, ale při běžné hlídkové službě za jízdy služebním automobilem. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla příměr, podle něhož by při akceptaci názoru krajského soudu mohlo být učiněno rozhodnutí o vině za spáchaný přestupek např. i tehdy, pokud by policista v roli svědka uvedl, že řidič překročil povolenou rychlost např. o 30 km/h, aniž by byl předložen další důkaz, např. snímek z radaru. Ani v tomto však se stěžovatelkou nelze souhlasit, neboť se jedná o zásadně odlišné situace. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Naopak překročení povolené rychlosti vozidla musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle snímkem z radaru.

[20] Z výše uvedených důvodů nelze stěžovatelce přisvědčit ani v tom, že by její případ byl nebezpečným precedentem do budoucna pro ostatní účastníky silničního provozu.

IV.

[21] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné jeho náklady neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Josef
Baxa
předseda senátu